

Arrest

nr. 206 743 van 12 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché K. GOOSSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 21 december 2016 toe op het Belgische grondgebied en diende op 5 januari 2017 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 27 oktober 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische moslima te zijn van Arabische origine, geboren en getogen in Bagdad. Afgezien van de periode van uw eerste huwelijk ('82 –'87) toen u in Karrada, Bagdad, woonde, verbleef u tot uw 35ste bij uw ouders in de al-Amil wijk, Bagdad. U kreeg met uw eerste echtgenoot een zoon, S.(...) A.(...) A.(...) M.(...) (O.V. (...)), die in september 2009 asiel aanvraagde in België en in april 2010 de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend. In 1999 bent u hertrouwd en verhuisde u samen met uw man naar de al-Mansour wijk, Bagdad. Daar woonde u samen met uw man en jullie dochter tot 2006. In 2005 verbleef u echter samen met uw dochter en uw ouders een periode in Syrië, omwille van het toenmalige sektarische geweld in Bagdad. In die periode verbleef uw man in Ramadi, provincie Anbar, voor zijn werk. Bij terugkeer vestigde zowel u als uw man zich terug in jullie huis in al-Mansour. Eind 2006 vond er in uw huis een vergadering plaats van een extremistische groepering uit Ramadi, waar uw man lid van was. Hij bracht ook enkele dagen een gewonde vriend van de groepering onder in uw huis. Toen u vragen stelde over deze vergadering en over de gewonde vriend werd u geslagen door uw man. U werd door uw broer en uw man naar het ziekenhuis gebracht. Een week later werden de problemen tussen u en uw man opgelost door middel van een bemiddeling van uw broer en uw moeder. Later In 2006 trok u omwille van het sektarische geweld samen met uw gezin opnieuw in bij uw ouders in al-Amil. Na een jaar huurde zowel u, als uw ouders, een huis in de wijk al-Hetien, Bagdad. In 2007 zat uw voormalige echtgenoot vier maanden in de gevangenis van Khadimiya, Bagdad, op basis van artikel 4 van de anti-terrorisme wet. Zijn broer kon hem uiteindelijk vrijkopen. Eind 2007 werd hij vrijgelaten, waarna hij zijn werk als handelaar in generatoren hervatte. Eind 2009 trok uw man naar Amman, Jordanië. Hij vertelde u dat hij een geldprobleem had met een klant. U heeft echter een vermoeden dat hij in werkelijkheid een probleem had met de extremistische groepering uit Ramadi. Na zijn vertrek naar Jordanië trok u opnieuw in bij uw ouders. In 2012 vervoegde u uw man in Amman. Op 20 augustus 2013 keerde u samen met uw dochter terug naar Bagdad. Uw man was 6 maanden eerder al teruggekeerd naar Irak. U verbleef bij uw aankomst in Bagdad 1 nacht bij uw ouders. De volgende dag ging u op bezoek bij de zus van uw man, waar hij u opwachtte. Uw man gaf u de boodschap dat jullie naar Ramadi zouden verhuizen omdat hij daar werk had gevonden. Zijn zus vertelde u nadien dat uw man met de extremistische groepering in Ramadi had afgesproken dat hij jullie dochter met een van hen zou laten trouwen. U zei tegen uw man dat u mee zou gaan naar Ramadi en dat u nog enkele spullen moest ophalen bij uw ouders. U haalde uw spullen op bij uw ouders en trok diezelfde dag nog in bij een familielid in Karbala, samen met uw dochter. U heeft uw man nadien nooit meer gezien. Op 2 september 2013 vertrok u samen met uw dochter vanuit de luchthaven van Najaf naar Istanbul. Uw man stuurde zijn oudste zus naar uw familie om naar u en uw dochter te informeren. Zij gaven de boodschap dat u naar Amman vertrokken was. Enige tijd later ging uw man naar uw familie met de melding dat hij zijn dochter wou en dat hij van u wou scheiden. Nadien ging zijn oudste zus nog een vijftal keer op bezoek bij uw familie om naar uw dochter te informeren. U verbleef tot 2016 in Turkije, waar u een asielaanvraag indiende bij UNHCR, maar nooit gehoord werd. Op advies van uw zoon, reisde u vervolgens verder naar Europa. U verklaarde dat u op 15 mei 2017 in Griekenland aankwam. Van daaruit reisde u via de Balkan route verder naar Italië. In Italië nam u de trein richting België, waar u op 21 december 2017 aankwam en op 5 januari 2017 asiel aanvraagde. Uw dochter verblijft nog steeds bij familieleden in Turkije, aangezien ze de overtocht per boot niet durfde te maken. Sinds februari 2016 bent u officieel gescheiden van uw man. Nadien hebben u noch uw familie nog iets vernomen van uw voormalige echtgenoot.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende originele documenten voor: uw paspoort, de identiteitskaart van u en uw dochter, het nationaliteitsbewijs van u en uw dochter, medische attesten van België en Turkije betreffende uw hartproblemen, een attest betreffende uw asielaanvraag in Turkije en een uittreksel uit het rijksregister van Karrada. Verder legde u een kopie voor van uw voedselrantsoenkaart en een cd-rom met info betreffende uw medische toestand.

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest bij een eventuele terugkeer naar Irak gedood te worden door uw voormalige echtgenoot, de voorgedij over uw dochter aan hem te verliezen en dat uw dochter door uw ex-echtgenoot uitgehuwelijkt zal worden. U koppelt deze vrees aan het feit dat uw ex-man lid zou zijn van een extremistische groepering. U bent er echter niet in geslaagd om het voorgehouden profiel van uw man, als zijnde lid van een extremistische organisatie uit Ramadi, aannemelijk te maken. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS sterk afwijken van uw verklaringen bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U geeft aan het begin van uw gehoor bij het CGVS aan dat het gehoor bij DVZ niet naar wens verliep. Door het gedrag van de interviewer durfde u naar eigen zeggen niet te

vertellen dat de mensen waar uw man problemen mee had deel uitmaken van een extremistische groepering, waar hij zelf overigens ook lid van zou zijn (CGVS I, p. 4). Het houdt echter geen steek dat u bescherming vraagt aan een land, maar tegelijk uw asielaanvraag uit angst voor de betreffende asielinstantie niet correct verteld. Zeker gezien het feit dat u zelf geen negatieve gevolgen zou ondervonden hebben van deze verklaringen aangezien ze betrekking hebben op uw ex-echtgenoot en uw actor van vervolging. De vaststelling dat u tijdens uw gehoor bij de DVZ bewust essentiële elementen uit uw vluchtaanvraag achterhielt, doet dan ook reeds ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende het profiel van uw man wordt vervolgens verder ondermijnd door de vaststelling dat u hieromtrent zeer vage en onsamenhangende verklaringen aflegt.

Ten eerste weet u niet van welke groepering uw ex-man lid zou zijn. U gevraagd naar de naam van de extremistische groepering, verklaart u in eerste instantie dat u het niet weet, dat het een sheikh uit Ramadi is en dat uw voormalige man voor hen werkte en hen info gaf in ruil voor geld (CGVS I, p.3). U nogmaals gevraagd wat de naam van de groepering is waar uw ex-man voor zou werken, wijzigt u uw eerdere verklaring en stelt u dat hij kwaad werd als er iets slecht werd gezegd over Daesh en dat u dus vermoedt dat hij voor Daesh werkte (CGVS I, p. 3). Aangezien u uw vrees voor uw man linkt aan zijn lidmaatschap van een extremistische groepering, houdt de vaststelling dat u niet met zekerheid weet van welke groepering hij lid zou zijn reeds een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Vervolgens legt u ook uiterst vage verklaringen af over de reden waarom u er überhaupt vanuit gaat dat uw ex-echtgenoot lid zou zijn van een extremistische groepering. Er zouden vanaf 2006 verschillende vergaderingen hebben plaatsgevonden in uw huis in Mansour. (CGVS I, p. 17). U stelt dat dit vergaderingen waren van een extremistische groepering uit Ramadi (CGVS I, p. 2, 3). U verklaarde echter uitdrukkelijk dat u niets weet over de inhoud van de vergaderingen en over de deelnemers (CGVS II, p. 13). U wist enkel te vertellen dat u hen hoorde spreken over vrienden die gesneuveld waren en dat ze hun familie moeten ondersteunen (CGVS I, p. 17). Verder verklaarde u dat er tijdens de vergaderingen, die ongeveer twee keer per maand plaatsvonden, tweemaal een sheikh aanwezig was waar veel respect voor werd getoond, maar waar u verder niet meer over weet (CGVS II, p. 8), wat vanzelfsprekend niet als afdoend beschouwd kan worden om het CGVS er van te overtuigen dat het daadwerkelijk vergaderingen van een extremistische groepering betrof. Bovendien kan er van u verwacht worden dat u meer informatie zou kunnen geven over deze zogenaamde extremistische organisatie aangezien het een essentieel element betreft in uw asielaanvraag.

Voorts verklaarde u dat uw voormalige man in dezelfde periode van de vergaderingen een gewond lid van de organisatie voor een korte periode in uw huis ondergebracht (CGVS I, p. 17). U heeft die man echter nooit gezien, weet niet wie het is, wat zijn verwantschap met uw man is en om welke reden hij in uw huis verbleef kunt u niet zeggen (CGVS I, p. 17). Vervolgens stelt u dat u een probleem had met de vergaderingen en het verblijf van de gewonde vriend van uw man omdat u wist dat ze iets buiten de wet deden (CGVS I, p. 18). U gevraagd dat te specificeren, verklaart u dat u vermoedt dat uw man aanslagen plande, onder andere tegen Amerikanen. U zag uw man namelijk op zijn computer naar een video kijken waarin er een aanslag werd gepleegd. Door zijn manier van leven en spreken en het feit dat hij naar die video keek had u het gevoel dat hij zulke dingen deed (CGVS I, p. 18). Het hoeft echter geen betoog dat u op basis van bovenstaande vage verklaringen het door u voorgehouden profiel van uw man, als zijnde lid van een extremistische organisatie, niet aannemelijk kan maken, laat staan dat daaruit opgemaakt kan worden dat uw man daadwerkelijk een terroristische aanslag plande.

Tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u dat u dan wel niets weet over de inhoud en de deelnemers van de vergaderingen (CGVS II, p. 13), maar dat u ze verdacht vond omdat u zag dat het gedrag van uw man tegelijkertijd veranderde (CGVS II, p. 12, 13). Wat betreft het zogenaamd veranderende gedrag van uw voormalige man verklaarde u dat hij zich begon te bemoeien met uw kleding, dat uw dochter na het zesde leerjaar een hijab moest dragen, dat hij u en uw dochter verplichtte te bidden (CGVS I, p. 11, 15 en CGVS II, p. 9), dat zijn taal veranderde en dat hij alles begon te verbieden, zoals roken (CGVS I, p. 11 en CGVS II, p. 12). Verder zou hij in 2006 een eenmalige discussie met uw broer hebben gehad waarbij hij uw broer verbood om bij de politie te werken en de Amerikanen te verdedigen (CGVS II, p. 11, 12). Deze blote verklaringen kunnen echter bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden om zijn zogenaamde lidmaatschap van een extremistische organisatie aannemelijk te maken. Laat staan dat deze zouden volstaan om te concluderen dat u vervolging dient te vrezen in de zin van de vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Dient hieromtrent nog opgemerkt te worden dat, los van de beoordeling van de geloofwaardigheid van het incident an sich, in casu uw bewering dat u in 2006 geslagen werd door uw man naar aanleiding van vragen die u stelde over de zogenaamde vergaderingen met de extremistische groepering, evenmin volstaat om te concluderen dat u vervolging dient te vrezen in de zin van de vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. U geeft bovendien zelf aan

dat het probleem tussen u en uw man een week later werd opgelost door bemiddeling van uw broer en uw moeder en dat hij u nadien nooit meer op een dergelijke manier behandeld heeft (CGVS I, p. 16, 17). Voorts verklaarde u tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS plots dat uw man in 2007 ongeveer vier maanden in de gevangenis zat op basis van artikel 4 ,waarmee u refereert naar de anti-terrorisme wet (CGVS II, p. 11). U beweert dat hij gearresteerd werd naar aanleiding van vergaderingen met mensen uit Falluja en Ramadi en dat hij eind 2007 vrijkwam nadat zijn broer smeergeld betaalde (CGVS II, p. 11). U laat het echter na enig begin van bewijs voor te leggen betreffende deze zogenaamde arrestatie wat gezien de ernst van deze voorgehouden gebeurtenis de geloofwaardigheid van deze claim ernstig ondermijnt . Bovendien kan er worden vastgesteld dat u niet alleen tijdens uw gehoor bij DVZ, maar ook tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS geen enkele melding maken van deze beweerde arrestatie. Deze vaststelling ondermijnt uiteraard verder de geloofwaardigheid van deze claim. U geconfronteerd met deze bevinding stelt u dat u bang was dat deze info impact op u zou hebben , dat het uw familie in gevaar zou brengen en dat u dacht dat het CGVS het idee begrepen had (CGVS II, p. 11, 13). Deze uitleg houdt geen steek aangezien u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS er reeds op werd gewezen dat het uw plicht is de waarheid te vertellen en dat het gesprek vertrouwelijk is (CGVS I, p. 2). Bovendien verklaarde u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS uitdrukkelijk dat u ditmaal alles betreffende het profiel van uw man had verteld (CGVS I, p. 23).

Naast het feit dat het door u voorgehouden profiel van uw ex-man als zijnde lid van een extremistische organisatie niet geloofwaardig is, legt u afwijkende verklaringen af over het gedrag van uw voormalige echtgenoot nadat jullie elkaar voor de laatste keer zagen in Bagdad en zijn ze bovendien niet verenigbaar met de vrees die u beweert te koesteren voor hem.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw voormalige man na uw vertrek naar Karbala slechts eenmaal persoonlijk naar uw familie ging om naar u te informeren (CGVS I, p. 20 en CGVS II, p. 5). Dient daarbij opgemerkt te worden dat uw familie tijdens dat eenmalige bezoek weigerde om informatie over u te geven, waarop uw exman vertrok en uw familie hem niet meer hoorde of zag tot de echtscheidingsprocedure in 2016 in gang werd gezet (CGVS I, p. 20 en CGVS II, p. 5). Niet alleen wijst dit op zeer weinig interesse langs zijn kant, het ondermijnt eveneens uw bewering dat uw man in die mate gevaarlijk zou zijn dat u vervolging dient te vrezen van hem. Indien uw man daadwerkelijk het door u beweerde profiel zou hebben kan er van hem verwacht worden dat hij er zich niet zonder slag of stoot zou bij neerleggen dat uw familie informatie over u en uw dochter weigert te geven. Uw verklaring dat hij uw familie vreest omdat zij belangrijke info over hem hebben en hem aan kunnen geven bij de autoriteiten (CGVS I, p. 23 en CGVS II, p. 9) houdt totaal geen steek, aangezien hij u volgens die logica nog meer zou moeten vrezen. De zogenaamde informatie die uw familie over hem zou hebben, namelijk dat hij zich verdacht gedroeg en mensen ontving (CGVS II, p. 10, 11), hebben zij namelijk verkregen via u. Bovendien kan dit bezwaarlijk beschouwd worden als informatie die zwaarwichtig genoeg zou zijn om iemand aan te geven aan de autoriteiten.

Dient hieromtrent nog opgemerkt te worden dat u tijdens uw opeenvolgende gehoren bij het CGVS afwijkende verklaringen aflegde over het bezoek van uw ex-man aan uw familie na uw vertrek naar Karbala. Zo verklaarde u in eerste instantie dat hij twee dagen na uw vertrek zijn oudste zus naar uw familie stuurde en 4 à 5 dagen later zelf naar uw familie ging, waarna hij niet meer terugkeerde (CGVS I, p. 20). Dit terwijl u tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS verklaarde dat uw ex-man de dag van uw vertrek naar uw broer belde en pas een paar maanden later persoonlijk naar u familie ging (CGVS II, p. 5). Voorgaande duidelijke discrepantie doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uw voormalige man er op verzoek van uw broer mee instemde om jullie echtscheiding officieel te maken. In februari 2016 vond de zitting over de echtscheiding plaats. Uw man vroeg volgens uw verklaringen tijdens de zitting niet naar u of uw dochter, sprak geen bedreigingen uit ten opzichte van u of uw dochter, maar vroeg wel naar een vergoeding van de vervoersonkosten die hij moest maken voor de zitting, wat hij uiteindelijk ook kreeg van uw broer (CGVS I, p. 19, 20). Uw verklaringen over het gedrag van uw ex-man na jullie laatste ontmoeting in Bagdad, na uw vertrek uit Irak en tijdens de zitting wijzen er allerm minst op dat uw voormalige man er daadwerkelijk op belust is om het hoederecht over uw dochter te krijgen of haar uit te huwelijken, laat staan dat het er op zou wijzen dat hij uw of uw dochter haar leven in gevaar wil brengen. Bovendien is uw ex-man na de echtscheiding in februari 2016 van de radar verdwenen. Uw familie heeft hem nooit meer gezien of gehoord. Ook zijn familieleden kwamen niet meer langs bij uw familie om naar u of uw dochter te informeren (CGVS I, p. 20).

Dient ter volledigheid nog opgemerkt te worden dat u in Irak een uitgebreid netwerk heeft waar u bij terecht kan. Zo verklaarde u nog steeds een goed contact te hebben met uw moeder en uw broers (CGVS I, p. 21 en CGVS II, p. 13, 14). Ze zouden u zelfs aangemoedigd hebben om uw voormalige man te verlaten (CGVS II, p. 14) en hebben u bovendien verdedigd ten opzichte van hem en zijn zus (CGVS I, p. 20 en CGVS II, p. 5).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe enig geloof te hechten aan uw asielaanvraag. U komt bijgevolg niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus en komt evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a), b) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag hebben betrekking op uw identiteit en die van uw dochter, op uw verblijfplaatsen, uw medische toestand en uw asielaanvraag in Turkije, uw huwelijk met en uw scheiding van uw tweede man, maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De voorgelegde documenten zijn bijgevolg niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, §2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) tweeweg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de

mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een “ramadanoffensief” met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische

burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam. Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat

scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster citeert in haar middel de motieven van de beslissing en merkt op dat haar asielrelaas staat of valt met het profiel van haar ex-man. Volgens verzoekster was en is deze lid van een extremistische organisatie waardoor zij vrees koestert voor zichzelf en voor de dochter die ze met hem had.

Zij stipt aan dat haar man zijn echtgenote niet gaat inlichten over zijn extremistische gedachten en handelingen, te meer omdat hun verstandhouding reeds was verstoord en dat zij dus enkel haar intuïtie kon verwoorden. Volgens verzoekster vormen het houden van geheime vergaderingen, het bekijken van extremistische video's en het in huis nemen van gewonde strijders wel degelijk aanwijzingen voor het profiel van haar ex-man. Het feit dat hij evolueerde in zijn visie omtrent de positie van zijn vrouw en dochter is volgens verzoekster een pertinente aanwijzing en het gegeven dat hij gewelddadig was, hetgeen zich uitte als verzoekster vragen stelde over zijn activiteiten of sympathieën, is ook consistent met zijn engagement. Het element dat zij niet precies de naam kent van de groepering is naar het oordeel van verzoekster geen afdoend argument omdat er zoveel groeperingen actief kunnen zijn met wisselende benamingen. Verzoekster kondigt aan dat zij zal trachten om een begin van bewijs aan te brengen omtrent de arrestatie van haar ex-man. Zij is zich ervan bewust dat het ontbreken van bewijs een probleem is en dat zij daarom getwijfeld heeft om uit te wijden over de arrestatie. Verzoekster wijst er tenslotte op dat zij ernstige stress en een hartkwaal heeft, hetgeen compatibel is met haar profiel.

Betreffende de weigering van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, meent verzoekster dat de motivering bijzonder stereotiep is en onvoldoende rekening houdt met haar kwetsbaar profiel.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. De verwerende partij maakt middels een aanvullende nota van 29 maart 2018 een bijkomend stuk over aan de Raad, met name de 'COI Focus' *"Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* van 26 maart 2018.

2.2.2. Ter terechtzitting toont verzoekster een document dat zou dateren van 2008 en betrekking heeft op de opsluiting van haar ex-echtgenoot op grond van terrorisme (zgn. 'artikel 4').

Verzoeksters raadvrouw besluit echter om dit stuk niet neer te leggen, gelet op het feit dat het in het Arabisch is opgesteld en het een kopie betreft. Zij kondigt aan dit eventueel te zullen neerleggen indien een voor eensluidend verklaarde vertaling van het stuk beschikbaar is.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, die gestoeld is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt gesteld dat het asielaanvraagster, die beweert dat haar ex-echtgenoot lid was van een

extremistische organisatie uit Ramadi en vreest dat zij zal gedood worden door haar ex-echtgenoot en dat haar dochter zal worden uitgehuwelijkt, niet geloofwaardig wordt geacht.

De commissaris-generaal stelde vast dat verzoekster het voorgehouden profiel van haar ex-echtgenoot helemaal niet aannemelijk wist te maken. Er wordt hierbij in de eerste plaats gewezen op de vaststelling dat verzoekster essentiële elementen uit haar vluchtrelaas achterhiel tijdens het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wat vragen doet rijzen bij haar algehele geloofwaardigheid. Vervolgens meent de commissaris-generaal dat de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas verder wordt ondermijnd doordat zij zeer vage en onsamenhangende verklaringen aflegde over het profiel van haar ex-man. Zo weet zij niet van welke groepering haar ex-man lid zou zijn, maar vermoedde zij dat hij voor Daesh werkte. Zij bleek zelfs niet te kunnen verhelderen waarom zij ervan uitgaat dat hij lid zou zijn van een extremistische groepering. Verzoekster zou hebben gesproken over vergaderingen die ongeveer 2 keer per maand plaatsvonden in hun huis in al Mansour, maar wist niets over de inhoud of de deelnemers. Tevens haalde verzoekster aan dat er in de periode van de vergadering een gewond lid van de organisatie in hun huis werd ondergebracht, maar zij zou deze man nooit gezien hebben en kan dus niet precies zeggen om welke reden deze man in haar huis verbleef. Verzoekster uitte het vermoeden dat haar man aanslagen pleegde, onder andere tegen de Amerikanen, omdat hij naar video's van aanslagen keek. Later opperde verzoekster dat zij niets weet over de vergaderingen, de deelnemers en/of de inhoud ervan, maar dat het gedrag van haar ex-man veranderde en dat hij alles begon te verbieden. De commissaris-generaal concludeerde dat de vage verklaringen van verzoekster niet volstaan om het profiel van haar ex-man aannemelijk te maken. Er werd ook geen begin van bewijs neergelegd van de beweerd detentie van haar ex-man gedurende 4 maanden in 2007 op grond van de anti-terrorisiebepaling en er werd vastgesteld dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over het gedrag van haar ex-man tijdens hun laatste ontmoeting in Bagdad. Verzoekster stelde uiteindelijk dat haar ex-man slechts éénmaal naar haar familie ging om naar haar te informeren en instemde met de echtscheiding zonder bedreigingen te uiten, hetgeen haaks staat op de door verzoekster geuite vrees om gedood te worden door haar ex-man of het hoederecht over haar dochter te verliezen.

Naar aanleiding van de door verzoekster neergelegde documenten, wordt in de beslissing gesteld dat deze betrekking hebben op verzoeksters identiteit en verblijfplaatsen en op het huwelijk en de echtscheiding van haar tweede man, maar geen uitspraak doen over de ingeroepen vluchtmotieven.

Inzake de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet overweegt de commissaris-generaal op basis van de beschikbare informatie dat er actueel in Bagdad een complexe situatie heerst, maar dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5.2. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster het oneens is met de motieven van de bestreden beslissing, waaruit kan worden opgemaakt dat zij in wezen de schending wenst aan te voeren van de materiële motiveringsplicht.

2.5.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

2.5.4. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, bestaat erin dat verzoekster er niet in geslaagd is het profiel van haar ex-echtgenoot aannemelijk te maken, waardoor de bedreiging die van deze man zou uitgaan, evenmin aannemelijk kan worden geacht.

2.5.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster initieel verklaarde dat zij haar ex-man vreesde, die werkte als leverancier van generatoren en die omwille van financiële problemen met een klant, hun dochter aan deze klant zou willen uithuwelijken in plaats van de geldelijke vergoeding te betalen (AD, stuk 15, Vragenlijst CGVS, 24 april 2017, vraag 5). Tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal stelde zij dat het werk van haar man slechts een dekmantel was en dat hij lid was van een extremistische islamitische groepering uit Ramadi (AD, stuk 8, gehoorverslag CGVS I, 1 juni 2017, p. 2-3), die zij echter niet kan benoemen. Tijdens haar tweede gehoor vertelde verzoekster plots dat haar man in 2007 in de gevangenis zat "*op basis van artikel 4*" (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 8 september 2017, p. 11).

Verzoekster slaagt er niet in te verhelderen wie haar ex-man ontving, behalve dat het zogenaamd 'verwanten uit Ramadi waren' (*Ibid.*, p. 8). Zij had 'het gevoel' dat haar ex-man meedoet met (de planning van) aanslagen tegen de Amerikanen (AD, stuk 8, gehoorverslag CGVS I, 1 juni 2017, p. 18). De Raad bevestigt dat de commissaris-generaal op grond van het geheel van zijn vaststellingen rechtsgeldig kon concluderen dat verzoekster het profiel van haar ex-echtgenoot niet aannemelijk heeft kunnen maken en dat zij bijgevolg op grond van haar asielrelaas niet in aanmerking kwam voor internationale bescherming.

2.5.6. Door in haar middel een aantal van haar verklaringen over het gedrag van haar ex-man te herhalen slaagt verzoekster er niet in de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Zij lijkt zich enkel op haar intuïtie te kunnen baseren wat de activiteiten van haar man betreft, maar daarmee slaagt zij er niet in de overwegingen uit de bestreden beslissing te weerleggen. Ook in haar middel kan verzoekster geen precieze informatie verschaffen over de elementen die zij eerder had aangebracht, zoals de geheime vergaderingen die haar man zou hebben gehouden, het bekijken van extremistische video's en het in huis nemen van gewonde strijders. Nog steeds kan verzoekster geen enkel begin van bewijs aanleveren. Verzoekster kan ook haar stress en haar beweemde hartkwaal niet aanwenden als een argument dat de geloofwaardigheid van het gewelddadige profiel van haar ex-echtgenoot overtuigender zou maken.

2.5.7. Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan het gegeven dat de ex-man van verzoekster lid zou zijn van een extremistische islamitische groepering, dient zij in haren hoofde nog steeds een actuele, gegronde vrees voor vervolging of een actueel, reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken als gevolg van dit specifieke profiel. Uit haar verklaringen blijkt echter dat haar huidige ex-man in 2013 éénmalig bij haar familie was langsgekomen en naar zijn dochter had gevraagd (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS II, 8 september 2017, p. 5). Daarna zou vanaf begin 2016 de echtscheidingsprocedure zijn ingezet waarmee haar ex-man in februari 2016 instemde. In het kader van deze echtscheidingsprocedure zouden geen bedreigingen zijn geuit, maar zou hij enkel een vergoeding hebben gevorderd voor zijn verplaatsingskosten, die hem ook werd toegekend (AD, stuk 8, gehoorverslag CGVS I, 1 juni 2017, p. 19). Nadien zou niemand van de familie nog enig contact met hem hebben gehad (*Ibid.*, p. 22). Ter terechtzitting bevestigt verzoekster dat haar ex-man sedert 2016 volledig van de radar is verdwenen. Uit deze vaststellingen kan worden besloten dat de door verzoekster geuite vrees onmogelijk als actueel kan worden beschouwd.

2.5.8. Zowel de ongeloofwaardigheid van het relaas als het gebrek aan actueel karakter van de ingeroepen vrees maken dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, noch voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5.9. Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij poneert dat de beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet onvoldoende gemotiveerd zou zijn.

2.5.10. De commissaris-generaal concludeerde op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (AD, stuk 13, Landeninformatie, COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, 25 september 2017) dat er op heden in Bagdad voor burgers geen reëel risico bestond op ernstige schade, bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Middels haar aanvullende nota van 29 maart 2018 actualiseerde de verwerende partij deze informatie (Aanvullende nota, COI Focus 'Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad', 26 maart 2018).

2.5.11. Uit de informatie die door de commissaris-generaal werd aangereikt, blijkt dat het aantal geweldsincidenten in Bagdad en de bijhorende burgerslachtoffers sterk is gedaald (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' "Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad", 26 maart 2018, p. 46). De hoofdstad en de hele provincie Bagdad zijn nog steeds onder controle van de Iraakse regeringen en het openbare leven is er niet stilgevalen. De infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector blijven er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera. De scholen en universiteiten in Bagdad zijn geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in

het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger in geval van terugkeer louter door zijn aanwezigheid een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35).

2.5.12. Verzoekster beweert dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar bijzonder kwetsbaar profiel, maar zij brengt geen enkel begin van bewijs aan waaruit zou blijken dat zij, omwille van persoonlijke omstandigheden meer dan een ander persoon het risico zou lopen om te worden blootgesteld aan het in Bagdad aanwezige willekeurig geweld (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

2.5.13. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen.

Het enige 'middel' is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. TAMBORIJN